

אמונה בעולם ריאלי

עין לפישת השבע על פי הגרא

תעמדו, ותלך ההלך והתקरר, ולכל היוטר לא תוכל לעשות פרי להשפייע על אחרים, וביתר – על דורותם הבאים, ממהותה. המגמה הנצחית החיים בקרבו, תכrichtנו בשביל כך להיות חושקים אל התוכן האידיאלי, ולא תתן לנו מנוחה בריאליות מוגבלת ויבשה.

3. כת'-'ס-תורת משה בשלח ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חמה, ולמעלה ממנה כתיב בתוך הים ביבשה והמים להם חמה. וכי בספר מטה אהרן דכאן כתוב חמה חסר שדרשו חז"ל לשון יומה שקטרג עליהם מרות הדין הללו עבדי ע"ז וכו'. ולעיל כתיב חמה מלא וייזה היה להם חמה ממש בלי קטרוג. וכי בעדיקים כגון נחשון בן עמינדב שמסרו נשפט על קידוש השם וירדו לים קודם הבקעו והיוינו דכתיב שכאו בתוך הים תחילת ואח"כ ביבשה, נעשה יבשה אח"כ, לאלו היה להם המים חמה ולא חימה. אבל זה קאי על הבינוים טלא באו למים עד שהיה יבשה הוינו הלכו ביבשה בתוך הים, תחילת ביבשה ואח"כ בתוך הים ובאלו כתיב חמה חסר שהיה קטרוג עליהם.

4. שמונה קבצין א', ר'יה' במה אמללה היא הריאליות, בשעה שהיא מתגדרת עצמה ורוצה להנטק לגמר מההארה הרוחנית הנפשית. כשם שהוא מאירה את ההכרה בדברים הטובבים והמלאים את טובו וחולך בה. היא תמשיכה אחריה קמעא קמעא, ואם לא עיר בעצמו את הנימא הרוחנית שלבלבו ואת זיק האורה שבנשנותו, תלך ההלך ועם, עד שלא יוכל עוד האדוק הריאלי להזכיר כל תוכן נשמתי אמתי ותשאר נשמותו הרבה – למרות מה שיוכל להיות עם זה, איש מדעי, מוסרי ובעל עלייה. העתקנים הריאליים, כשהם נתונים לאיזה אידיאל המעטיק אותו, הם נתונים במצב של ניגוד עצמי עצום מאד. מתוך ההשכמה הריאלית אין מקום למסירה לשום אידיאל, כי כל אידיאל עניינו המענין והמושך את הלב, הוא מצד فهو המוסרי, שהוא בעצם ערך רוחני נשומי, שאין הריאליות בוללתו. ומתוך כך, אם בלבד תהייה ההרכבות, אז יתגבר השבע הרוחני של האדם, ויצא האדם מתוך מעמקי השיקוע הריאלי ע"י ההתמכרות להריאליות עצמה, שהאידיאות שבהתמכרות זוatta עצמה תזכר את תוכן החיים הפנימיים, וההכרה הרוחנית תתבלט בקרבו. ואם באמת אין ההתמכרות זכה, אז לא

1. שמות י"ד, כ"ב; כ"ט
(כט) ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה ודמים להם זומיה מיבאים ומושמאלם: ... (כט) ובאי ישראל הילכו ביבשה בתוך הים ודמים להם זומיה מיבאים ומושמאלם:

2. גרא' שמות י"ד כב'

הנה בפסוק כת כתיב: "ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חמה, מימים ומשماءם". ויש לבאר אמאי شيء בשפה, דמקודם כתיב דהלו נ"י ישראל בתוך הים ביבשה, ואחריו זה כתיב דהלו ביבשה בתוך הים. מקודם "יבשה" ואחריו כן בתוך הים. ועוד יש לדקדק, למה כתיב שני פעמים על בני ישראל דהלו בם, וגם כפלו הלשון דהמים שהם חמה מימים ומשماءם. גם יש לדקדק, מדוע כתיב בפסוק כת' חמה' חסר וו', ודרכו חז"ל מכליה פרשת בשלח פרשה [] 'חמה' כתיב דעת מלא עליהם חמה.

אבל הכל יבא על נכוון, דנהנה בבני ישראל היה שת' כתות, אנשים צדיקים המכאים בוי ובבלי בוחן, והם הילכו תיכף לם עד כי באו מפ"ש, וקדאתה כבודהש [ככליה בשלה מסכוא דחויה פרשה [] דקפן נחשון בן עמינדב ואחריו כל שבט יהודה,

והנה איתא במדרש [שכות רבה כא, ז זוחק ח'ב קע, ב] דהיה קטרוג מה נשתנו אלו מאלו הילכו עובדי ע"ז והילכו עובדי ע"ג, והшиб הש"ת [شمיר סח ח] זכות האמונה ובבטחן כדי להם. א"כ לפי זה ובו בני ישראל דהלו בתוך הים מוקודם בהאמונה ובហבתוכן כתיב אינלים יבואו בני ישראל בתוך הים' ואחריו זו היה 'יבשה', ושפир הוה לום הרים 'זקוק' כחמה, אבל כת' השניה דלא היו מאומנים כל כך עד שאו בענייהם היבשה לנו כתיב עליהם דהלו ביבשה בתוך הים' מקודם יבשה, וכן היה הימים שהם 'חמה' ריצה לורה, הקטרוג מה נשתנו אלו מאלו לנו'.